

בתי המשפט

פ 001167/03		בית משפט השלום בכפר סבא
תאריך: 18/03/2004		בפני כב' השופטת ק. רג'יניאנו

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: אברהם (אברי) רן

הכרעת - דין**1. כתב האישום**

הנאשם עומד לדין בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

העובדות שפורטו בכתב האישום מתייחסות לרצף של שני אירועים. בכל אחד מהם מייחסת התביעה לנאשם עבירה נפרדת.

בחלקו הראשון של האירוע נטען כי הנאשם ביחד עם אחר עבר עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. נטען כי בתאריך 01/02/03, בשעה 14:30 ביישוב איתמר, ליד חוות הגדעונים, הכה הנאשם שלא כדין ביחד עם אחר את דוד ניר עם קנה נשקם רובה M 16 במקומות שונים בגופו, בראש, במצח, במרכז הגב העליון, במותן השמאלי ובירך. בהמשך, מייחסת התביעה לנאשם עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות. נטען כי במהלך הנסיבות שפורטו באירוע הראשון, פצע הנאשם את המתלונן שלא כדין באפו על ידי מכה שנתן לו באף עם קנה נשקו M16 וכתוצאה מכך נגרם למתלונן חתך עמוק באף שגרם לו לרגישות בפנים ופגיעה בתחושת הלסת, הדיבור, הנשימה וירידה בשווי המשקל. אין בכתב האישום התייחסות "לחבלה של ממש" שלטענת התביעה ארעה כתוצאה מהאירוע הראשון.

2. בללי

הנאשם מנהל חווה חקלאית פרטית, במקום מבודד בישובי הגדעונים, בגבעה המכונה "גבעות עולם" באזור איתמר שבשומרון. מסביב לחווה פזורים מספר יישובים ערביים.

מדרום לחווה, במורד הגבעה נמצא כפר ינון המאוכלס על ידי תושבים פלסטינאים. השטח המיושב של החווה מתוחם בגדרות תיל כדי לחסום את יציאת הבקר ממנו. האירוע נשוא כתב האישום התרחש ממזרח לחווה, בצמוד לגדר באזור מעובד.

ניר דוד (להלן: "המתלונן") משתייך לקבוצה של פעילים של זכויות אדם, הפועלת גם בישראל וגם בשטחים ובתקופה הרלוונטית, מיקדה חלק ניכר פעולותיה בכפר ינון. בתאריך הרלוונטי (יום שבת), הגיע המתלונן עם פעילים נוספים לכפר ינון ומשם, הגיע למקום האירוע.

בניגוד לכל היישובים האחרים, מקיים הנאשם בחווה באמצעות כיתת כוננות של החווה, מערכת שמירה ואבטחה פרטית ללא סיוע צבאי.

עדי התביעה המרכזיים הם המתלונן ניר דוד ויקי בלמס. יקי בלמס הוא המ"פ שהגיע למקום האירוע עם 3 חיילים נוספים לאבטח את החיפוש של המתלונן וחבריו.

המתלונן הגיע למקום האירוע מכפר ינון בלוויית שני פעילים נוספים - יפני וגרמני כדי לחפש אחר מצלמה וטלפון נייד שנאמר לו שיום קודם לכן נגנבו מאחד המתנדבים ונעזבו בשטח.

3. סדר ההגעה למקום

המתלונן היה מודע לפרובוקציה ולאלימות הפוטנציאלית הטמונה בעצם הגעתו למקום ולפיכך, צלצל לסמג"ד האיזור ותואם עמו שהוא ישלח את המ"פ וחיילים של פלוגת איתמר שיאבטחו אותם. נקבעו השעה ומקום המפגש ובשעה שנקבעה, הגיעו המתלונן וחבריו למקום ופגשו במ"פ ובחיילים שהתלוו אליו. על פי המתלונן והעדים האחרים, כאשר הגיע הנאשם למקום המתלונן והצבא כבר היו שם.

הנאשם טוען כי המ"פ והחיילים הגיעו לשטח תוך כדי האירוע. נקודה זו היא בעלת משמעות מבחינת הגנתו של הנאשם והיא צריכה הכרעה.

אציין כבר כאן, כי ממכלול הראיות שבפני, הן של התביעה והן של ההגנה, למעט גירסת הנאשם, אין ספק כי כאשר הנאשם וחבריו הגיעו למקום, המתלונן, המ"פ והחיילים כבר היו שם.

המ"פ העיד כי לאחר שחבר למתלונן וחבריו, ראה את הנאשם וחבריו מגיעים (עמ' 17, לפרוטוקול, ש' 20-24). זאת הייתה גם גירסתם של עדי הגנה (ראה עדותו של תומר יונה עמ' 48, ש' 5-8. עדותו של דניאל קליין עמ' 52, ש' 13-14, 5, וכן עדותו של מיכאל ביטון עמ' 56, ש' 23-27).

גירסת הנאשם הייתה שונה. הוא העיד כי כאשר הגיע למקום ראה כמה קבוצות של אנשים. קבוצה של ערבים נמצאת במגמה אחת לאחור, קבוצה אחרת של אנשים שהיו כ- 50 מטר מהאירוע והקבוצה של ניר שהיה בקבוצה עם הגויים. רק לאחר שדחף את המתלונן, כך לטענתו, ראה מהצד שנמצא גם צבא בשטח. ובהמשך העיד "את הצבא לא ראיתי, הצבא הגיע מהשטח שלי, הצבא התקיל אותי תוך כדי האירוע והגיע ביחד איתי". ובמקום אחר "החיילים היו איתי בתנועה ביחד, הם לא הגיעו לפני".

במצב דברים זה אין לקבל את טענתו שהרגיש שהשטח מצוי בסכנה ולכן פעל מתוך הגנה. ראיה לכך באה מפי הנאשם עצמו בחקירתו במשטרה. הוא נשאל אם באותו מעמד כאשר עמד מולו ניר דוד חש בסכנה לחייו או לחיי מישהו אחר והוא השיב "לא" (סת/1, עמ' 9, ש' 24-27).

זאת ועוד. הנאשם וחבריו היו חמושים, המ"פ ושלושת החיילים היו חמושים וכן הרבש"צ. רק המתלונן וחבריו לא היו חמושים ובמצב זה לא נשקפה סכנה של פגיעה בו, בחירתו או ברכושו שהצדיקה מצידו מעשה מידי של התגוננות כפי שטען.

4. גירסת המתלונן

המתלונן העיד כי לאחר שנפגש במקום עם המ"פ והחיילים, נעשתה סריקה אחרי המצלמה והטלפון הנייד ואז הופיעו שני מתנחלים וקפצו מעל הגדר שמתכופפת, ניגשו אליו ישר עם רובי M 16 והכו אותו כשהם אוחזים ברובה, תוקפים אותו עם הקנה ומכים באגרופים. בשלב זה, חבריו המתנדבים נעלמו לכיוון ינון, המ"פ דיבר עם הסמג"ד בטלפון וקיטר "איזה משימה נתנו לו" והחיילים לא עשו דבר. הוא הצביע על הנאשם כאחד מאותם מתנחלים והשני לדבריו היה יששכר בנדר.

בהמשך העיד כי הנאשם תקף אותו עם הרובה והשני באבנים ובמהלך התקיפה, הכניס לו הנאשם את קנה הרובה בסמוך לנחיר השמאלי. כתוצאה מכך, הנחיר נתלש והוא דימם בצורה קשה ונזקק לטיפול רפואי ממושך. הוא פירט בבית המשפט גם את הנזקים העקיפים שנגרמו לו בעקבות הפגיעה. הוגשה תעודת הרפואית (ת/5) ושתי עדויות נוספות של סיכום מידע רפואי (ת/6 ות/7). לדבריו, גם לאחר שנפצע והתחיל לרדת לכיוון כפר ינון, המשיך בנדר וזרק עליו אבנים גדולות שלמזלו לא פגעו בו.

5. בניגוד לכפירה המוחלטת של הנאשם בתשובה לכתב האישום, במהלך עדותו של המתלונן, חזר בו הנאשם מהכפירה הגורפת והודה כי תקף את המתלונן בתחילת האירוע וכפר באחריותו "לפגיעה הרצינית" באפו של המתלונן

"אני הייתי במקום והיה לי עימות עם ניר. בהחלט עימות אבל אני לא הכיתי אותו לחלוטין לא נכון. כשאני אומר שלא הכיתי אותו אני מתכוון לפגיעה הרצינית שהוא קיבל כי אני מודה שדחפתי אותו והייתי נרגז אבל ניר מתייחס לפגיעה שנעשתה בו והפגיעה הזו לחלוטין לא שייכת אליי"

(עמ' 10 לפרוטוקול, ש' 5-9).

בעיקרי הדברים, חזר המתלונן בחקירה נגדית על גירסתו בחקירה ראשית.

אתייחס לשאלת זיהויים של שני המתנחלים אליהם התייחס המתלונן בעדותו בבית המשפט.

ברור מעדותו של המתלונן שלא הייתה לו היכרות מוקדמת עם הנאשם וזוהי לו הפעם הראשונה שפגש בו. הוא השיב כי עובר לאירוע שמע תיאורים על הנאשם ובשטח החיילים פנו אליו בשם אברי ולכן הניח שזה אברי רן. כך מסר גם בהודעתו במשטרה (נ/3, ש' 3-5). הנאשם, אינו מכחיש נוכחותו במקום.

באשר למתנחל השני, המתלונן נקב בשמו של יששכר בנדר. המתלונן העיד כי לא הכיר אותו והוא אישר בחקירה נגדית כי נקב בשמו "על סמך זה שמישהו שמכיר אותו טוב הצביע עליו ואמר שזה יששכר בנדר" (עמ' 13, ש' 13. ראה גם שורות 8-6).

מלכתחילה, סירב המתלונן להשיב לשאלות הנאשם מי האיש שהצביע על בנדר. אולם, בהמשך שינה דעתו והעיד כי זה היה הסמג"ד שאמר לו שהמתנחל השני היה בנדר.

חשוב לציין, כי שמו של בנדר עלה לראשונה בבית המשפט. המתלונן מסר שלוש הודעות במשטרה (נ/1 - נ/3) ובאף לא אחת מהן התייחס לשם למתנחל השני וממילא לא נקב בשמו של בנדר.

זאת בניגוד לגירסתו בבית המשפט כי כבר במשטרה נקב בשמו.

"... בנדר הוזכר בתלונה שלי.."

"ש. כשהתלוננת במשטרה עלמי באת וסיפרת?

ת. עליו ועל בנדר".

ובמקום אחר "כשהגשתי תלונה, אמרתי אברי רן ויששכר בנדר". לעומת גירסתו בבית המשפט, בחקירתו במשטרה העיד כדלהלן:

"ואז הופיעו בהליכה מהירה שני מתנחלים אחד שמו אברי...".

ובהמשך, "ש. איך נראו המתנחלים

ת. כל החיילים מכירים אותם. אברי כבן 50 עם זקן והיה הבחור השני

כבן 25, 30" (ראה נ/1)

ובהודעה השניה נ/2 "אברי והבחור שאיתו הגיעו אלי משני הכיוונים..."

"הבחור שהיה עם אברי זרק עלי אבנים..."

(עמ' 2, ש' 19, 6, 2).

בהמשך, "ש. כיצד נראה הבחור שהיה עם אברי בזמן התקיפה?

ת. קצת יותר נמוך ממני, בערך 1.75, מבנה גוף בינוני עד רזה, שיער

שטני, זקן ארוך... פאות, חובש כיפה גדולה... גוון עורו בהיר"

(עמ' 3, ש' 19-24).

כך גם בהודעה השלישית נ/3 "הופיע אברי ובחור נוסף".

השם יששכר בנדר צץ לראשונה בבית המשפט כשלטענת המתלונן, הסמג"ד הוא זה שאמר לו את שמו של המתנחל השני. מסדר זיהוי לא נעשה, הסמג"ד לא זומן לעדות ובמקרה הטוב ביותר, מדובר בעדות שמיעה בלתי קבילה.

אף לא אחד מהעדים האחרים התייחס בעדותו ליששכר בנדר ומצאתי חשיבות להאריך קמעה בנושא זה מאחר והדבר משליך על מהימנותו של המתלונן.

מאחר ושמו של יששכר בנדר עלה לראשונה בבית המשפט, אני מניחה כי אינפורמציה זו הייתה חדשה גם לתביעה.

6. עד התביעה יקי בלמס משרת כמ"פ בהנדסה קרבית. בתקופה הרלוונטית היה אחראי על האבטחה של היישוב איתמר ויישובי הגדעונים. הוא קיבל הודעה להגיע לאזור החווה של הנאשם כדי לאבטח פעילי שמאל שבאו לחפש אחר מצלמה וטלפון נייד. הוא יידע את רבש"צ הגדעונים והגעתו למקום תואמה עם המתלונן. הוא הגיע למקום עם שלושה חיילים נוספים וחבר למתלונן וחבריו. אחריהם הגיע הנאשם עם שני בחורים נוספים שהוא לא מכיר. לדבריו, הנאשם שאל מייד מה הם עושים פה (פעילי השמאל) וקפץ מיד וניסה להרחיק את המתלונן ותקף אותו עם החלק הקדמי של הנשק (הסתרשף) כאשר הוא (המ"פ) עמד בין הנאשם והמתלונן והייתה זריקה של אבנים כדי להרחיק את המתלונן מהמקום. בהמשך, ביחד עם הקשר והחובש ניסו להרחיק מהמקום את פעילי השמאל והמתלונן נשלח לטיפול רפואי.

בחקירתו הנגדית אישר המ"פ את גירסת הנאשם כי במהלך האירוע דיווח בטלפון לסמג"ד כי ישנם חילופי מהלומות, הרמת ידיים על חיילים וכי הוא מותקף על ידי הנאשם למרות שבפועל הוא לא הוכה על ידי הנאשם, לא הייתה הכאה של חיילים ולא הורמו ידיים על חיילים. הוא הודה כי שיקר לסמג"ד וכתוצאה מכך, הוזעקו הסמג"ד והמג"ד למקום.

7. עדי התביעה 6 ו-7 הלל לוצקי ואליה אלון התייחסו לאירוע באופן כללי. הם העידו כי עמדו במרחק של 50 עד 100 מטר ממקום האירוע ולא ראו על ידי מי הותקף המתלונן בנשק.

8. גירסת הנאשם.

כבר אמרתי בראשית הדברים, כי במהלך שמיעת עדותו של המתלונן, חזר בו הנאשם מכפירתו הגורפת והודה שתקף את המתלונן. אופי התקיפה יידון בהמשך. הוא כפר בטענה שתקף את המתלונן בנשק בפניו וגרם לו "לפציעה הרצינית" באפו כפי שהעיד המתלונן. המתלונן והמ"פ הם שני העדים שהצביעו על הנאשם כמי שתקף את המתלונן בנשק באפו ברובה M 16 המוברג עליו סתרשף. כנגד עדותם, עדותו של הנאשם ושלושה עדים נוספים שהצביעו על אדם אחר בשם ויקטור כמי שתקף את המתלונן בנשק המוברג עליו סתרשף. עד נוסף, מיכאל לרנר העיד שהנאשם לא תקף בנשק וסירב לענות לשאלות לגבי זהותו של התוקף.

המסקנה העולה מכך שקביעה חד משמעית שהנאשם לא החזיק בעת האירוע בנשק שמוברג עליו סתרשף, הייתה מייתרת את הדיון בשאלה אם הוא תקף את

המתלונן באפו אם לאו שהרי ברור בנסיבות אלה, שאם הוא לא נשא נשק עם סתרשף שאי אפשר לייחס לו אחריות לתקיפת המתלונן באפו כטענת התביעה. החוקרים לא ייחסו לכך חשיבות בעת החקירה ולפיכך, אין בפני ראייה המבוססת על חקירה שנעשתה לאחר האירוע בהתייחס ספציפית לשאלה זו.

כבר בהודעה במשטרה הודה הנאשם שתקף את המתלונן בידי וחזר על כך בעדותו בבית המשפט (למעט בתשובה לכתב האישום). הוא הכחיש בכל הזדמנות שתקף או נגע במתלונן בנשק. **"רצתי לעברם, הגויים ברחו, ניר נשאר במקום ונדחף על ידי בגסות ובתקיפות רבה, לא יותר מזה"**. ובמקום אחר חוזר על הטענה שרק דחף אותו ולא פגע בו **"דחפתי את ניר אך לא פגעתי בו, אין לי קשר לחבלה שנגרמה לניר"** (עמ' 25, ש' 38).

ההסבר שהוא נותן לתקיפה המיידית של המתלונן הוא הקריאה **"נאצי מלוכלך"** שהוטח כלפיו מיד כשהגיע למקום. במשטרה הוא מייחס את הקריאה למתלונן. בחקירה נגדית העיד כי אינו יכול לומר בוודאות שזה היה המתלונן והוא מייחס זאת לאחד מאנשי השמאל (ת/1, עמ' 5, ש' 14-16).

לציון כי אף לא אחד מהעדים שמע קריאה זו לרבות עדי ההגנה והגירסה לא הוצגה בפני המתלונן בחקירתו הנגדית.

גירסתו בחקירה הראשית, הייתה שונה מגירסתו במשטרה. שם אמר **"אני נתתי לנפגע מכה או שתיים בפניו באמצעות יד שמאל שלי, אני שמאלי, נתתי לו בוקס באף והבחנתי שהוא נפגע ודימם מהאף"** (עמ' 7, ש' 2-6).

מאחר וכך, עומת עם גירסתו במשטרה והוא השיב **"אני אחרי העימות עם דוד ניר ראיתי אותו וראיתי שהוא מדמם מהאף והייתה לי הרגשה שהגזמתי. אני הגעתי לאירוע נסער"**.

בחקירה נגדית העיד **"דחפתי את ניר בחזה עם הידיים, לא זוכר אם הוא נפל, לא בעטתי בו והוא גם לא נפל"**. הוא אישר שהיה נסער בעת האירוע והייתה לו הרגשה שנסחף.

ובהמשך, בחקירה הנגדית **"האבחנה שלי לגבי הדימום מהאף הייתה יותר מאוחרת, הדימום מהאף היה כתוצאה מהמכה עם הנשק"** (עמ' 43, ש' 7). ובהמשך הוא מסביר שלאחר שנחקר במשטרה ושחרר ממעצרו, התברר לו בדיעבד שהמתלונן נפגע ממישהו אחר **"כך זה היה מבחינתי. אחרי כמה דקות ראיתי שהוא מדמם מהאף, לא הבנתי מאיפה זה בא וראיתי אותו יורד למטה"**.

"זה הפתיע אותי וזה עניין אותי לשנייה. לא היה לי זמן לנתח מה קרה, היה לי מגע עם בן אדם, במגע הזה לא היה משהו אלים ממש".

9. התובעת מבקשת בסיכומיה לדחות את טענת הנאשם שהדימום באף אינו תוצאה מהמכות שהנחית על המתלונן אלא מהמכה עם קנה הנשק (המכה הרצינית כהגדרת הנאשם).

ייתכן שבמסכת עובדות שונה מזו שהובאה בפני בתיק זה, טענה מסוג זה שמעלה הנאשם עלולה להישמע מופרכת וקשה היה לי לקבל אותה.

במקרה הנידון, על פי הראיות שהיו בפני, אני לא מתקשה לקבוע בוודאות שהפגיעה של הנאשם באף והדימום בעקבות כך, אינה תוצאה מתקיפת הנאשם כפי שהנאשם הודה בה ואפילו על פי הגירסה המחמירה ביותר שמסר במשטרה. כולם מסכימים כי אין "לחשוד" במתלונן שהוא ניסה להיטיב עם הנאשם והתשובה לשאלה זו באה דווקא מפיו בהודעתו במשטרה.

"ש. האם הפגיעה באף נגרמה כתוצאה מאגרוף ולא מחבטה עם הנשק?"

ת. לא. הפגיעה נעשתה באופן וודאי עם הסתרשף של הנשק". (נ/2, עמ' 3, ש' 14-11).

זאת הייתה גם גירסתו של המתלונן בבית החולים, לשם נלקח לטיפול.

בת/6 נרשם מפיו **"נחבל בפניו מקנה של רובה"**.

מאחר וכך, אין לקבל טענת התביעה כי המתלונן נחבל באפו מהנאשם עוד לפני שהותקף עם קנה הנשק. בנוסף לגירסה המאוד ברורה וחד משמעית של המתלונן, לא שמעתי מפיו כי נפצע במקום אחר בגופו. היו לו אמירות סתמיות מבלי שעמד מאחוריהן דבר.

התוצאה היא שלא הוכחה חבלה כתוצאה מהתקיפה ולפיכך, אני מרשיעה לגבי אירוע זה בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

10. כאמור, כבר בחקירתו במשטרה טען הנאשם כי לא תקף את המתלונן בנשק. עוד טען כי הוא היה היחידי שהיה במגע עם המתלונן. לשאלה, מי האדם הנוסף שהיה איתו הוא משיב שזה היה ויקטור שהוא אחד מאנשי החווה והוסיף **"הוא לא עשה שום דבר, הוא לא נגע בו. רק אני תקפתי אותו, הוא התעצבן אבל לא נגע בו"** (ת/1, עמ' 8, ש' 1-4). בבית המשפט חזר על הטענה כי אדם אחר פגע במתלונן עם הנשק אבל הוא לא היה מודע לזה אז, שכן, נוצר עימות מילולי בינו ובין החיילים (בשאלה איך ייתכן שהצבא נותן לערבים, גויים ואנשים שמסכנים את חייו להתקרב לחווה שלו). הוא ציין כי רק בדיעבד הסתבר לו שהיה לאירוע המשך

והמתלונן הותקף באמצעות קנה של נשק. לשאלה, מדוע במשטרה נקב רק בשמו של ויקטור והיום הוא מציין שם נוסף, מיכאל, הוא משיב שזה לא היה מגמתו ומביע עמדה ברורה כי אין לו עניין לספק אינפורמציה לחוקרים ואין זה מתפקידו לשמש כחוקר משטרתו.

אין חולק, כי לאחר שנודע לו שאדם אחר פגע במתלונן בנשק, כך על פי גירסתו, לא פנה למשטרה מיוזמתו על מנת להביא בפניהם את מה שידוע לו ויש לו הסבר לכך **"ברור לחלוטין שאני לא אלך שיחקרו מישהו אחר. מאחר ומדובר באנשי התוצאה של זה שלמחרת תגיע ניידת ותעצור את אחד מאנשיי, דבר שאני ממילא עסוק בו"**.

בהמשך, תטען ב"כ התביעה בסיכומים כי העובדה שהנאשם לא פעל כפי שמצופה מחשוד הרוצה להסיר מעליו את החשד המיוחס לו ולא התייצב בתחנת המשטרה למסור לחוקר את האינפורמציה החדשה שבידו, הרי זו עדות כבושה על כל המשתמע מכך. הנאשם לא התחמק מלהשיב לשאלה זו וכאמור, הציג עמדה ברורה.

להבנתי, תשובתו של הנאשם אינה מופרכת ולא ניתן לפסול אותה. יש מי שיסבור שבנסיבות אלה, ההגיון מחייב שהנאשם ימסור לחוקר אודות האינפורמציה החדשה שנודעה לו, זאת מחד גיסא. מאידך גיסא, החובה לחקור מוטלת על המשטרה ואין זה מחובתו של הנאשם לספק למשטרה אינפורמציה אודות מעורבים אחרים.

זאת ועוד, הנאשם טען כבר בהזדמנות הראשונה שהוא לא פגע במתלונן בנשק והחזיק בעקביות בגירסה זו ולא שינה דעתו. הוא נקב בהודעתו במשטרה בשמו של ויקטור כמי שהתלווה אליו מבלי שייחס לו מעורבות באירוע. גם בבית המשפט לא טען שויקטור פגע במתלונן בנשק למרות שטענה זו עלתה כבר במהלך החקירה מפיהם של מספר עדים.

מבחינת חלקו של הנאשם באירוע, אין חשיבות לשאלה מה עשה אדם אחר. תפקידה של המשטרה לחקור ואין זה מחובתו של הנאשם לספק למשטרה אינפורמציה מפלילה לגבי מעורבותם של אחרים. שמו של ויקטור לא עלה לראשונה בבית המשפט. הטענה הייתה ידועה לחוקרים והוברר לי במהלך המשפט כי הוא נחקר ושחרר.

על פי התרשמותי מהנאשם במהלך הדיונים, הייתי מתפלאה, אילו היה הנאשם נוהג אחרת. הנאשם נתפס כמנהיג (כך הגדיר אותו גם המתלונן בהודעתו במשטרה), קל וחומר לגבי האנשים בחווה שויקטור נמנה עליהם. איני מעלה בדעתי, לאור ההתרשמות שלי ממנו, שהוא יפליל אחד מאנשיו. הנאשם נלחם בבית המשפט (בכשרון רב) על חפותו בטענה שלא הוכחה אשמתו. הוא לא נקב בשמו של ויקטור כמי שתקף את המתלונן בנשק. שלושה עדי הגנה תומכים בטענתו שהוא אינו התוקף בנשק.

11. שלושת העדים היו ביום הרלוונטי חיילים בשירות סדיר שהתלוו למפקדם במשימת אבטחה תחת פיקודו של המ"פ ונכחו במקום האירוע. הם סיימו בינתיים את שירותם הצבאי וכל אחד מהם פנה לדרכו.

עדותו של תומר יונה (להלן: "תומר").

תומר היה ביום האירוע נהגו של המ"פ. הוא העיד כי במהלך האירוע, היה מחוץ לגייפ שעמד בסמוך לגדר, ומשם ראה את המתרחש. הוא ראה את הנאשם חוצה את הגדר והתחילו ויכוחים בינו לבין המתלונן. אחריו הגיע ויקטור עם בחור נוסף ואז ויקטור נתן למתלונן את המכה באף. הוא הדגיש בעדותו כי ראה גם את המכה וגם את הפציעה. באשר למיקומו של המ"פ באותה עת, הוא העיד כי המ"פ עמד עם הגב לאירוע "והוא לא היה ממש בטוח מי נתן את המכה".

עדותו של דניאל קליין (להלן: "דניאל").

שירת בהנדסה קרבית, השתחרר 8 חודשים לפני מתן העדות. הוא העיד כי כאשר הגיע עם חבריו החיילים למקום, פגשו במקום את המתלונן ושוחחו עמו על מעשיו במקום. בינתיים הגיע הנאשם, מכיוון החווה ואיתו שני אנשים נוספים. היה ויכוח מילולי קצר במהלכו, התפרץ מאחוריהם בצורה קשתית, בחור שנתן למתלונן את הנשק בפנים. הוא העיד כי בעת הפגיעה במתלונן עמד המ"פ כאשר גבו מופנה לנאשם, במצב זה לא יכול היה לראות את המכה. בחקירתו הנגדית הסביר כי המ"פ נעמד בין הנאשם למתלונן לאחר שהנאשם התחיל לדחוף את המתלונן עם הידיים והוא (המ"פ) ניסה להפריד ביניהם.

עדותו של מיכאל ביטון (להלן: "מיכאל").

בן 22. השתחרר מצה"ל 9 חודשים לפני מסירת העדות. הוא שירת בתפקיד של חובש. הוא הצביע על ויקטור כמי שקפץ עם הנשק שלו לעבר הפנים של המתלונן ו"הביא לו את הקנה באף". כתוצאה מכך, נפל המתלונן

ונפלו לו המשקפיים. הוא ראה שאבן עפה לעברו של המתלונן ולא פגעה בו. הוא אישר שהנאשם בעט במתלונן.

עד הגנה נוסף היה הרבש"צ חיים משולמי. הוא לא ראה את הפגיעה עצמה. הוא תיאר את המצב באותה עת "נסער, מאוד מרגש" צעקות, דחיפות. המ"פ דיבר בטלפון עם הסמג"ד. הוא אישר שלמקום הוקפצו כוחות על בסיס הטענה של המ"פ שחיילים מקבלים מכות מהנאשם.

עד ההגנה מיכאל לרנר הוא חברו של הנאשם. בשבת הרלוונטית התארח אצל הנאשם בחווה. לאחר ששמעתי את עדותו, תהיתי לצורך מה זומן העד לבית המשפט שהרי הוא לא היה מוכן להתייחס לשאלות שעניינן התקיפה בנשק וזהותו של התוקף. הוא השיב בצורה סלקטיבית ומעדותו, רב הנסתר על הגללה.

12. דין.

בדיקת מכלול הראיות שהיו בפני הביאה אותי להחלטה להעדיף את גירסת הנאשם ועדיו על פני גירסת התביעה הנסמכת על עדותם של המתלונן והמ"פ. עדותם של שלושת עדי ההגנה (החיילים) הייתה משכנעת יותר ואמינה יותר. אין חולק שהעדים "העומדים" בדרכה של התביעה הם דניאל, תומר ומיכאל. התביעה מבקשת לדחות את עדותם ולקבוע כי עדותם אינה מהימנה. התובעת מציינת כי נתגלו סתירות בעדותם וכי התנהגותם במקום מעידה על "נטיית ליבם" ולפיכך אינם ראויים לאמון.

יאמר מיד, כי איני תמימת דעים עם ב"כ התביעה כי מדובר בסתירות מהותיות. בפרטים המהותיים, עדותם הייתה עקבית ותאמה בעיקרי הדברים את גירסתם במשטרה. כך גם כאשר אני משווה בין שלוש העדויות.

כבר אמרתי שעדותו של הנאשם ושלושת עדי ההגנה עדיפה עלי. המסקנה מבוססת על מכלול שיקולים לרבות תוכן של העדויות וההתרשמות מהעדים.

אתייחס תחילה לעדויות התביעה ואתחיל בעדותו של המ"פ. עדותו הייתה קצרה, ולא עלו ממנה הרבה פרטים. על פי עדותו, תקיפת המתלונן בנשק ע"י הנאשם הייתה מיד לאחר המיפגש ביניהם.

בניגוד לכל העדים האחרים שיחסו לנאשם גם תקיפה (בצורה זו או אחרת) שלא באמצעות נשק, לא שמעתי מהמ"פ גירסה כגון זו. במהלך האירוע דיווח העד טלפונית או בקשר לסמג"ד שהנאשם מכה אותו ומכה חיילים. הוא הודה בבית

המשפט שמדובר היה בדיווח שקרי כאשר בפועל לא היה מצב כזה ואף לא כוונה כזאת. הוא אישר כי כתוצאה מכך, הוזעקו הסמג"ד והמג"ד למקום והדבר גרם למהומה על כל המשתמע מכך.

לא שמעתי מהעד הסבר כלשהוא מה גרם לו להתנכל כך לנאשם. מה שברור שלא מדובר באי הבנה או בטעות. להפתעתי, העד אפילו לא חש באי נוחות כאשר נשאל על כך. עובדה זו לכשעצמה מצביעה לכאורה על עוינות כלפי הנאשם.

באשר לעדות גופה, שאלתי את עצמי אם אוכל בנסיבות אלה, לעשות הפרדה ולבחון את עדותו לעצם האירוע באופן עצמאי (תוך התעלמות מהעוינות הברורה שגילה העד לנאשם כבר בזירת האירוע) והתשובה היא לא. אם לא הייתה לו במהלך האירוע בעיה "להתנתק מהמתרחש" ולדווח ביודעין דווח שקרי בקשר לנאשם, איני מוכנה לסמוך על עדותו שהוא מעיד עדות אמיתית כאשר לחלקו של הנאשם.

מדבריו ומעדותם של החיילים עולה כי ברגע התקיפה בנשק, הוא עמד בין הנאשם והמתלונן. מאחר ועל פי עדותם של החיילים, התוקף הגיע מאחוריו, אני מסכימה כי במצב זה, לא הייתה לו האפשרות לראות את התוקף.

עדותו של המתלונן.

אין ספק שקיימת עוינות של ממש בין המתלונן לנאשם למרות שאין ביניהם היכרות אישית. העוינות היא על רקע תפיסות פוליטיות שונות. הדברים עלו יותר מאשר במרומז בבית המשפט והם מדברים בעד עצמם.

ביטוי לפער שבין השניים נתן הנאשם בסיכומים כאשר, להתעלם מעדותו של המתלונן כאילו לא הייתה קיימת.

התייחסתי בראשית הכ"ד לעדותו של המתלונן ביחס למתנחל השני, יששכר בנדר. על פי כל הגרסאות, מכיוון החווה הגיעו הנאשם ו-2 אנשים נוספים. המתלונן היה היחידי שהעיד שהגיעו שני מתנחלים. לאן נעלם השלישי? לא יתכן שראה רק שניים אם הסתכל לאותו כיוון.

זאת ועוד, חלקה הראשון של העדות לפיה הותקף כבר מלכתחילה בכל חלקי גופו בקנה של נשק ע"י שני מתנחלים, הופרכה, ועמדה בסתירה לכל העדויות האחרות שדיברו על תקיפה בידיים, בעיטות ודחיפות ע"י הנאשם בלבד.

איני מתיימרת להיות מומחית בנדון אבל ההגיון מחייב שתקיפות ע"י קנה של רובה, כפי שתיאר המתלונן, היו גורמות לחבלות ואלה לא נמצאו.

המתלונן היה נלהב מאוד במהלך עדותו ומקנן בליבי החשש כי עדותו נגועה בחוסר אובייקטיביות כלפי הנאשם והוא לא יהסס להפנות אליו אצבע מאשימה גם אם הנאשם לא היה מעורב באירוע של התקיפה על ידי הנשק. ההתרשמות שלי ממנו

והפגמים עליהם הצבעתי בעדותו מביאים אותי להחלטה שלא לסמוך על עדותו ולהעדיף גירסת ההגנה.

עדי התביעה אליה אלון והלל לוצקי שעמדו במרחק של כ-50 מטר מהמקום וצפו על האירוע, לא הצביעו על הנאשם כמי שתקף בנשק למרות שלדבריהם, ראו את הכל.

אין לי היכולת לקבוע כי עדים אלה ראו מי הפוגע והחליטו שלא לנקוב בשמו כשהם מסתתרים אחרי הטענה שלא ראו מי היה התוקף. יחד עם זאת, אין לי ספק שאם היו רואים את הנאשם תוקף, הם היו מצביעים עליו ללא היסוס. הנאשם מוכר להם ואני מסכימה לסימני השאלה שהעלה הנאשם בסיכומים, איך יתכן שעדים אלה שצפו לעבר מקום האירוע, וראו את המתרחש, לא ראו מהמקום בו עמדו מי תקף בנשק או לפחות מי לא תקף.

לעומת עדויות התביעה, עדי ההגנה תומר, דניאל ומיכאל תיארו תמונת מצב של מה שהתרחש במקום כאשר חשוב לזכור כי לא מדובר באירוע סטטי אלא באנשים הנמצאים בתנועה ואיני מצפה שהתיאורים יהיו זהים לחלוטין. עדותם של העדים הנ"ל אמינה עלי ומסירה מהנאשם את החשד המיוחס לו ואסביר דבריי.

א. לא מדובר בעדים "מטעמו" של הנאשם אלא בעדים אובייקטיביים שאין להם עניין בתוצאות המשפט. העדים זומנו לא בשל היכרות הקיימת בינם לבין הנאשם אלא על סמך הודעות שמסרו בחקירה המשטרתית לאחר האירוע.

למרבה האירוניה, עדים אלה הופיעו ברשימת עדי התביעה ורק ביום 20/10/03, במהלך שמיעת הראיות, פנתה התביעה לבית המשפט וביקשה למחקם מרשימת עדי התביעה.

ב. העדים מסרו גירסתם לאירוע כבר במהלך החקירה ומכאן שלא מדובר בגרסה ש"נולדה" בבית המשפט ובסמוך לדיון.

ג. ניתן לומר בוודאות כי הנאשם אינו מכיר את העדים. ההיכרות של העדים, את הנאשם אינה היכרות במובן המקובל והיא נגזרת משירותם הצבאי הקצר באזור. העדים נחקרו בנקודה זו והדברים מדברים בעד עצמם.

תומר שירת 4 חודשים באזור, הוא אישר כי לא הכיר את ויקטור והכיר את הנאשם. לשאלה "באיזה רמה של היכרות?" הוא משיב "יש את החווה

של אברי, אני יודע מי זה אברי, היו לנו יחסים טובים עם האנשים בחוה".

דניאל שירת באזור כחודשיים וחצי, ההיכרות שלו עם הנאשם מסתמכת "הכרנו את אברי מבית הכנסת, היינו מאבטחים שם".

מיכאל אישר כי ביום האירוע שירת באזור יותר מחודש, "את אברי זוהי פעם ראשונה שראיתי אותו באותו מקרה, הייתי באותו איזור אבל אף פעם לא הכרתי את אברי. המשכתי לשרת באזור, לא זכור לי שפגשתי אותו.

ש. זאת אומרת היום זו פעם שנייה שאתה רואה אותו?

ת. זו פעם שלישית. ראיתי אותו בדיון הקודם"

ד. עדותם של תומר, דניאל ומיכאל הייתה עקבית ותאמה בעיקרי הדברים את גירסתם במשטרה, היא הייתה ברורה וחד משמעית.

ה. העובדה שלא אישרו פרטים מסויימים שהעלה הנאשם בעדותו, מחזקת את אמינותם. כך למשל העידו שלא שמעו את הקריאה "נאצי מלוכלך" שהנאשם טען שהוטחה כלפיו.

ו. השלושה שירתו תחת פיקודו של המ"פ ומתן עדות שונה מזו שמסר המ"פ, בנסיבות כגון אלה, אינה דבר של מה בכך ולפיכך, איני מעלה בדעתי שהם שיקרו.

ז. לא הוכח ולא נטען שמדובר בתיאום עדויות בין השלושה או בתיאום עדויות של כל אחד מהעדים עם הנאשם. התובעת בהגיונותה לא טענה זאת והתייחסה רק לסתירות שלטענתה עלו במהלך המשפט.

ח. הגירסה שמסרו לפיה בעת התקיפה בנשק עמד המ"פ בין הנאשם והמתלונן נתמכת בעדותו של המ"פ.

מהסיבות שפורטו לעיל, החלטתי להעדיף גירסת ההגנה שהייתה משכנעת, עקבית ולא הותירה בליבי ספק כי הדברים התרחשו על פי תמונת המצב שהוצגה בפני על ידם.

סוף דבר, אני מחליטה לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום ומרשיעה אותו בעבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום כ"ה באדר, תשס"ד (18 במרץ 2004) במעמד

ק.רג'יניאנו, שופטת

קלדנית: רינת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה